„Natuurlijk, lieveling," antwoordde Mr. Wimbledon en begroette zijn vrouw teeder. „Ik vrees alleen, lieveling, dat Mr. Jenkins ons niet van veel nut zal kunnen zijn. Je hebt zelf gehoord, wat een zoo ervaren beambte als inspecteur Wood zooeven gezegd heeft."

„Ja," stemde inspecteur Wood in, „ik vrees, Jenkins, dat ook uw kennis hier tekort schiet. Een geforceerde brandkast, verder niets. Geen spoor, in 't geheel niets. Niets, dat iemand iets zeggen kan."

„Nu," antwoordde Mr. Jenkins met een gelaten glimlachje, „iets zegt deze brandkast mij toch wel." Inspecteur Wood zag den detective dom glimlachend aan.

„Is U niets aan deze brandkast opgevallen, Wood?" wendde deze zich glimlachend tot den inspecteur.

De gevraagde zag den detective in 't gelaat en zei dan hoofdschuddend:

„Neen."

„Bekijk de deur van de brandkast."

Wood wierp een onderzoekenden blik op de deur en schudde opnieuw zijn hoofd.

„Ik bedoel," ging Jenkins door, „dat U ze van binnen bekijken zult."

Inspecteur Wood en Mr. Wimbledon kwamen nieuwsgierig naderbij en bekeken den binnenkant van de deur der brandkast. Ook Mrs. Wimbledon was naderbij gekomen.

„Valt U niets daaraan op?"

„Neen," zei Wood na een poosje, en ook Mr. Wimbledon keek den detective schouderophalend aan.

„Nu," ging deze voort, „U ziet, dat deze deur van binnen is opengebroken geworden."

„Ja, dat zien we," zei inspecteur Wood met 'n spottend lachje. „Dat deze deur eerst gesmolten is en dan opengebroken, zien we natuurlijk."

„Wat U echter klaarblijkelijk niet gezien hebt," ging Jenkins op rustigen toon verder, „is het feit, dat deze deur niet van buiten is opengebroken, maar van binnen naar buiten!"

De inspecteur staarde den detective met groote oogen aan. „Dat bewijst . . ." vroeg hij ademloos.

„Dat bewijst," ging Jenkins gelaten voort, „dat iemand, die den goeden sleutel bezat, die het dus in het geheel niet noodig had, deze kast op zijn gemak heeft opengedaan en ze dan opzettelijk beschadigd heeft. Opzettelijk beschadigd, om . ."

„Om . . ." herhaalde inspecteur Wood met van opwinding bevende lippen.

„Om een inbraak voor te wenden."

„En heeft U een vermoeden," vroeg Mr. Wimbledon met schorre stem, „wie deze gefingeerde inbraak kan gedaan hebben?"

De detective zag den handelaar in edelsteenen een seconde rustig aan. Dan zei hij langzaam: „*U*, Mr. Wimbledon!"

Op dit oogenblik gebeurde er iets onvoorziens. Met een paar sprongen was Mr. Wimbledon de deur genaderd, had ze opengerukt en ze het volgende oogenblik van buiten afgesloten. Toen hoorde men hem met drie sprongen de trap afstormen en direct daarop het huis verlaten. Zoo bliksemsnel was dit alles gegaan, dat niemand den vluchteling had tegengehouden.

„Ik heb verwacht," zei Mr. Jenkins treurig glimlachend, „ik heb verwacht, dat Mr. Wimbledon dezen weg kiezen zou. Het doet mij leed, mevrouw, dat ik U zoo'n treurige waarheid heb moeten verkondigen. Maar ik denk," ging hij op troostenden toon voort, toen Mrs. Wimbledon, de handen voor de oogen gedrukt, in een stoel neerzonk, „dat een harde waarheid altijd nog beter is dan een mooie leugen. Een leugen was alles, wat Mr. Wimbledon tot nu toe gedaan en gezegd heeft."

„Ik was direct gaan twijfelen," ging Jenkins verklarend voort, „toen U, mevrouw, mij van den plotselingen wensch van uw echtgenoot vertelde, om voor den tijd naar Londen terug te keeren. En nog bovendien in een huis zonder dienstboden. U verklaarde mij, dat U beiden dat zeer romantisch hadt gevonden. Nu — een jonge dame kan het romantisch vinden — een man zal het niet anders dan onbehaaglijk lijken. Ik kreeg direct het vermoeden, dat Mr. Wimbledon met dit huis zonder dienstboden een bijzondere bedoeling had. Toen ik nu de van binnen naar buiten opengebroken brandkast zag, toen wist ik tamelijk zeker, dat een handlanger van mijnheer Wimbledon hier in den afgeloopen nacht gewerkt had — en mijn vermoeden werd zekerheid, toen ik *dit* vond." Hij hield een geelachtige kaart in de hoogte. „Dit biljet naar Amerika vond ik in het schrijfbureau van uw man. Het staat op naam van Yach Warren en is geldig voor het stoomschip Aquitania, dat morgen Southampton verlaat. Let op den naam van uw echtgenoot: Yames Wimbledon. Mr. Wimbledon heeft een goeden schuilnaam gekozen: op die manier konden ook de monogrammen op zijn linnengoed hem niet verraden!"

Mrs. Wimbledon had met moeite haar hoofd opgeheven en staarde den detective aan.

„Maar — waarom dit alles?" vroeg ze eindelijk toonloos.

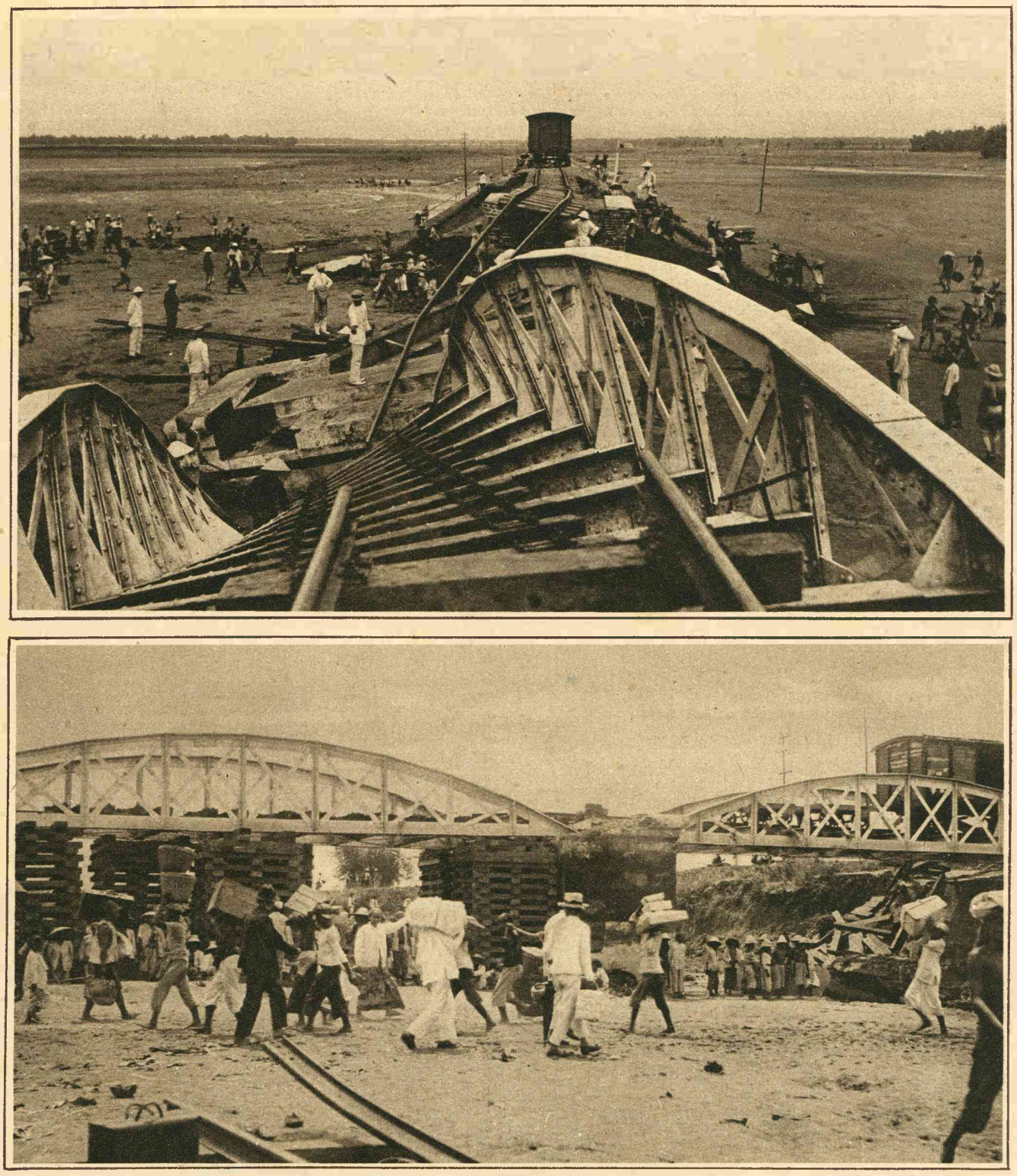
„Ook dat zal ik U verklaren, mevrouw," ging Jenkins voort. „Er is geen twijfel mogelijk — uw echtgenoot had de bedoeling, morgenavond met uw bruidsschat naar Amerika op de vlucht te gaan. Want, ofschoon hij de gewichtigste bladen uit de boeken gescheurd heeft, ik heb toch kunnen uitmaken, dat Mr. Wimbledon zich in de laatste jaren door zijn onzinnige speculaties volkomen geruïneerd heeft. De stormloop van de schuldeischers was te verwachten, zoo gauw zijn tegenwoordigheid in Londen bekend zou worden. Daarom besloot hij te vluchten — met uw geld."

„Maar," wierp Mrs. Wimbledon tusschenbeide, — „mijn man had toch mijn bruidsschat reeds in handen. Hij had hem toch eenvoudig kunnen nemen en afreizen! Waartoe dan die heele comedie met die gefingeerde inbraak?"

„Nu, mevrouw," antwoordde Mr. Jenkins, „ook dit kan ik U verklaren. Was de vlucht met uw bruidsschat bekend geworden — en de gansche city had het overmorgen vroeg geweten — dan had Mr. Wimbledon met het geld nauwelijks een rustige minuut gehad. Waarschijnlijk had hij Amerika niet eens bereikt, zonder dat men hem gevangengenomen had of minstens op het geld marconi-telegrafisch beslag zou hebben gelegd. Dat zou waarschijnlijk uw vader reeds gedaan hebben, mevrouw. Daarom moest Mr. Wimbledon het gerucht verspreiden, dat er geld bij hem gestolen was. U zou dan tamelijk zeker overmogen vroeg een hartroerenden brief van uw echtgenoot gekregen hebben, waarin hij U zou hebben medegedeeld, dat hij het verlies van het hem toevertrouwde goed niet kon te boven komen en dat hij zich daarom op dit oogenblik reeds van het leven benomen had. En terwijl U zijn dood beweend had, zou hij met uw geld in Amerika een aangenaam leventje geleid hebben."

„Mijn God!" snikte de jonge vrouw.

„Het zal Mr. Wimbledon," ging Mr. Jenkins voort, „niet moeilijk vallen, onder het voorwendsel dat hij zijn biljet verloren heeft, een duplicaat te bekomen. Indien U het dus wenscht, mevrouw, dan is U in de gelegenheid morgenavond door inspecteur Wood de hand op uw echtgenoot, of op uw geld, te laten leggen, op het oogenblik, dat hij te Southampton aan boord van de „Aquitania" gaat. En nu wilt U me wel veroorloven afscheid te nemen en U mijn diep gevoeld medelijden te betuigen."

DE INGESTORTE SPOORBRUG OVER DE KONTO-RIVIER NABIJ HALTE SEMBOONG (N.I.).

In den nacht van 10 op 11 April j.l. tegen 12 uur had de Konto-rivier, een zijtak van de Brantas, nabij de halte Semboong, niet alleen haar dijken stuk gespoeld, doch ook de steenen pijlers van de Spoorwegbrug zoodanig ondermijnd, dat één daarvan geheel instortte, waardoor de brug naar omlaag plofte. Behalve de enorme schade aan de rijstvelden aangericht, werd de spoorbrug geheel vernield. Ongeveer drie maanden zal de herstelling duren. Drie honderd man werken aan den voorloopigen opbouw. De bovenste foto geeft een idee van de verwoesting. De benedenste brengt het overstappen der passagiers in beeld. De brug is reeds gestut door houten balken.

V. DE AMATI.

Een dame, die Mr. Joe Jenkins en zijn scherpzinnigheid sedert lang bewondert, heeft den innigen wensch, hem persoonlijk te leeren kennen.

Ze zal heden namiddag om 6 uur voor het restaurant van de renbaan Grunewald zijn, en zij zal zich gelukkig achten, wanneer zij Mr. Joe Jenkins daar ontmoeten zou. Ze is nòch oud nòch leelijk."

Deze brief lag bijna sedert een uur op de schrijftafel van de hotel-kamer; een bode had hem afgegeven en zich direct daarop weer verwijderd. Mr. Jenkins, die juist van de namiddag-thee terugkeerde, opende langzaam de enveloppe en las de weinige regels tweemaal opmerkzaam. Dan gaf hij den brief aan zijn begeleider, die direct na hem de kamer binnengekomen was, een ouden, voornaam uitzienden heer met grijs haar. „Lees u eens, Mr. Kelly!"

De aangesprokene las de regels vluchtig, was een weinig versteld en dreigde glimlachend met den vinger: „Dus u heeft reeds galante avonturen in Berlijn, Mr. Jenkins! . . . hm — om 6 uur . . . . nu . . . wanneer u het goed vindt, ga ik met u mee en ga van u vandaan, zoo gauw het tijd is; ik zal bij deze gelegenheid het stadion eens gaan bekijken." Jenkins schudde glimlachend zijn hoofd. —

„U behoeft u niet te geneeren, Mr. Jenkins."

„Ik heb geen verdere bekenden in Berlijn — en daar ik reeds morgen vroeg afreis . . . ."

„U zult alleen naar het stadion moeten gaan. Want na dien brief zal ik thuis blijven."

„En waarom?" vroeg de andere verbaasd. „Is u zulk een vrouwenhater?"

„Absoluut niet. Wanneer deze brief van een dame was . . ."

„Wanneer hij . . . . van een dame . . . . Dus is hij niet van een dame?"

Jenkins schudde zijn hoofd. „Kijk eens naar de afzonderlijke letters. Let eens op de plaats van de punt op de i; bekijk eens goed de energieke, ja, koppige streek. . . . het is het verdraaide handschrift van een man!"

„Dus gelooft u, dat men u weg wil lokken? . . . ."

„Zonder twijfel."

„Om een aanslag op u te plegen?"

„Neen; want men zal natuurlijk weten, dat ik op zooiets altijd ben voorbereid." (Wordt vervolgd.)